

Τάσος Γεωργίτης

Λίγα λόγια με τον Τάσο Γεωργίτη...
το «νέο πρόσωπο» στον αναρριχητικό κόσμο του ΕΟΣ Αχαρνών.

Επιμέλεια κειμένου: **ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ**

Φωτό: **ΓΑΒΡΙΗΛ ΛΟΥΚΑΣ**

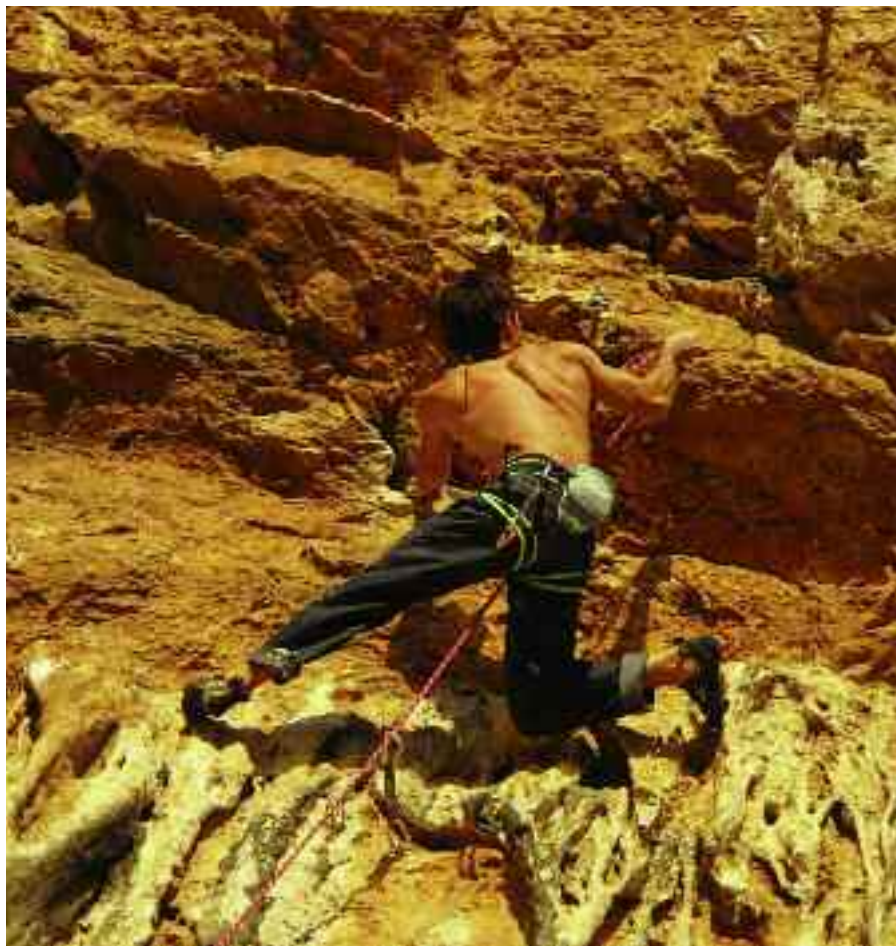
Τάσος Γεωργίτης μας μίλησε για όλα... για την αναρρίχηση, για όλα όσα τον προέτρεψαν να ασχοληθεί με το άθλημα αυτό, για τις εμπειρίες του, την προοπτική του αθλήματος και γενικότερα για το πάθος που κρύβεται πίσω από κάθε αναρριχητική πρόκληση.

«...πριν χρόνια είδα σε ένα εξώφυλλο του περιοδικού Κορφές το Γιάννη Τορέλλι να κρέμεται από το ένα του χέρι, σκαρφαλώνοντας μια στέγη με φόντο τη λίμνη της Καλογρίας... και απλά είπα: αυτό θέλω να κάνω!»

Η αγάπη για την αναρρίχηση ξεκινά από το καλοκαίρι του έτους 2000. Οι πρώτες προσπάθειες και η «γεύση» της αδρεναλίνης τον κάνουν να επικεντρωθεί εξ ολοκλήρου στο άθλημα αυτό και ιδίως στην ελεύθερη αναρρίχηση, στυλ που προτιμά σε σχέση με την τεχνητή. Μετά από τόσα χρόνια εμπειρίας ενσκήπτει κάπου ανάμεσα στην τεχνική και στη δυναμική της sport αναρρίχησης, αλλά και στη συλλογιστική του bouldering, θεωρώντας ότι ο συνδυασμός αυτός καταλήγει σε καταπληκτική φυσική κατάσταση, κάτι που ομαλά σου παρέχει τη δυνατότητα να επεκταθείς και σε άλλα στυλ αναρρίχησης.

«Αγαπημένα αναρριχητικά πεδία έχω πολλά» μας λέει και η έκφραση του προσώπου του χαμογελά στις αλλεπάλληλες εικόνες και αναμνήσεις που τον συνοδεύουν. «Ξεχωρίζω το Μουζάκι, τη Μεγάλη Σπηλιά της Santa Linya και το Massone στο Arco». Έχοντας ταξιδέψει σε διάφορα μέρη του κόσμου, οι εμπειρίες του από τα αναρριχητικά πεδία διαμορφώνουν ανάμεικτα συναισθήματα και κριτήρια επιλογής, τόσο σχετικά με την ποιότητα του βράχου, την ιστορικότητα κάθε πεδίου, ακόμα όμως και τις δύσκολες ή ιδιαίτερες γραμμές που συγκεντρώνει ο βράχος κατά περίπτωση. «θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρω και την Κάλυμνο, αλλά όπως γνωρίζετε, για το πεδίο αυτό δεν απαιτείται να πω και πολλά...».

Στην ερώτηση για τις τρεις διαδρομές που διακρίνει, μας επισημαίνει emphaticά την Captain Hook (6B+) στην Πύλη Τρικάλων, το Φορέα Γιγάντων (8B+) λόγω της αισθητικής των κινήσεων, αλλά και τη Flash Goldon (8A) στο Lumignano, ως την πρώτη διαδρομή επιπέδου 8A που επανέλαβε εκτός Ελλάδος. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ο αριθμητικός περιορισμός τον δυσκολεύει, γιατί μας διευκρινίζει ότι για κάθε διαδρομή υπάρχει και μια μικρή ιστορία που κυριεύει τις αναμνήσεις του.

Μας μιλά με έμφαση και ένθερμη ελπίδα για τις «γυναικείες συμμετοχές» στην αναρρίχηση. Διευκρινίζει ρητά ότι το άθλημα δεν κάνει διακρίσεις σε ηλικία, φύλο, επίπεδο φυσικής κατάστασης και ότι οι γυναίκες παρουσιάζουν υπολείποντα σε τίποτα των ανδρικών, «...αρκετές φορές, μάλιστα, είναι να εντυπωσιάζονται με όλα όσα καταφέρνουν να κάνουν στο βράχο ή στην πίστα».

Είναι σαφές από τη συζήτηση μαζί του, αλλά και από την εμπειρία του σε Ελλάδα και εξωτερικό ότι η ενασχόληση αυτή τον έχει φέρει σε επαφή με διάφορο κόσμο... από ανθρώπους εξαιρετικούς μέχρι απλά αδιάφορους ή και κακοπροαίρετους. Ο Τάσος αναζητά και στηρίζεται σε όλα όσα αποκομίζει από τα αξιόλογα πρόσωπα με τα οποία συναλλάχθηκε και θεωρεί τον εαυτό του τυχερό που έχει αναπτύξει ουσιαστικές σχέσεις φιλίας με σημαντικές προσωπικότητες του χώρου. Φιλοδοχεί να σκαρφάλωνει μέχρι τα γεράματα του και να είναι υγιής, μας λέει χαρακτηριστικά, ενώ δεν παραλείπει με αγωνία να επισημάνει ότι πέραν των ατομικών του φιλοδοξιών, επιθυμεί και να βοηθά νέο κόσμο να γνωρίσει την αναρρίχηση.

Οι συμβουλές του για τους νέους αναρριχητές είναι απλές και ουσιαστικές... «να διατηρούν ένα χαμηλό προφίλ και να σταματάνε την αναρρίχηση όποτε αυτή τους προκαλεί δυσφορία». Θεωρεί αυτονόητο ότι η

αναρρίχηση πρέπει να προσφέρει απόλαυση και όχι πίεση. Είναι μια έκφραση ελευθερίας και δεν συνάδει με την καταπίεση της καθημερινότητας. Στο πλαίσιο αυτό τονίζει ότι «...ουσιαστικά, περνάμε όμορφα με την αναρρίχηση... ούτε παιδικές ζωές στην Αφρική σώζουμε, ούτε σκαρφάλωνουμε για τη διάκριση. Ας παραμελήσουν κάποιοι το όποιο ύψος και ας χαλαρώσουν, απλά σκαρφάλωνοντας επειδή τους αρέσει και το αγαπάνε. Τα βραβεία είναι για άλλους και υπό άλλες συνθήκες. Κι ας στεναχωρώ κάποιους με όλα αυτά, δεν πειράζει.»

Ο «συνετός αναρριχητής» οφείλει να έχει αυξημένη αντίληψη στα θέματα ασφαλείας, προσεκτικό σχεδιασμό πριν τη δράση του, καλή εκτίμηση των υλικών, του σχοινοσυντρόφου και γενικότερα έλεγχο σε όλα... «επαναλαμβάνω, έλεγχο και πάλι έλεγχο σε όλα! Και ας μην ξεχνάμε, το στοιχείο της ταπεινότητας».

Προβληματίζεται εύλογα σχετικά με την έλλειψη γυμναστηρίων, φυτωρίων, αναρριχητικών πεδίων και διαδρομών, ατόμων με συνείδηση στο χώρο και σταμα-

τά εκεί, προκειμένου να μην προκαλέσει απογοήτευση. Αντλεί, όμως, κουράγιο και δύναμη από τη νέα γενιά των αναρριχητών, το πάθος κάποιων από τους παλαιότερους και την εκτίμηση ότι «πραγματικά έχουμε κάποιους καλούς αναρριχητές και καλούς εκπαιδευτές», αλλά δεν αρκεί μόνο αυτό. Καταλήγει βέβαια στην ελπίδα των φυτωρίων, μέσω των συλλόγων, τόσο αγωνιστικό όσο και σε επίπεδο ενασχόλησης, αλλά και στην πιο απελευθερωμένη πλέον άποψη των γονέων για το άθλημα αυτό.

Ξεκινώντας την ενασχόλησή του από την περιοχή των Τρικάλων που κατάγεται και καταλήγοντας στην Αθήνα, μας επισημαίνει ότι «διαφορές και βέβαια υπάρχουν, αλλά το να ζεις και να εργάζεσαι εντός ή εκτός Αθηνών, είτε ακόμα και στο εξωτερικό, πραγματικά σε κάνει να βιώνεις μια πολυπλοκότητα που καταλήγει σε ανεκτίμητη εμπειρία και στην απόλυτη δυνατότητα ορθολογιστικής άποψης για την ενασχόληση αυτή. Παρ' όλο βέβαια, που οι καταστάσεις και οι συνθήκες εκτός Ελλάδος, απέχουν από όλα όσα βιώνουμε στη χώρα μας... απλή πραγματικότητα».

Αλλάζοντας θέμα, μας μίλησε για το πρότυπο του και φίλο του Peter Mair. Οδηγός βουνού και αναρριχητής από το νότιο Τιρόλο, ο οποίος τον έχει εμπνεύσει με το στυλ και την κατάρτισή του. Με ιδιαίτερη έμφαση επισήμανε το απαράμιλλο ήθος του και τη σεμνότητα που τον διακρίνει, επισημαίνοντας ότι πέραν του υψηλού αναρριχητικού του επιπέδου, πρωτίστως τον ενδιαφέρει να προσφέρει τα μέγιστα με τον ίδιο ζήλο όπως και στα πρώτα του βήματα... «ως πρότυπο, όμως, έχω κάθε αναρριχητή, ασχέτως επιπέδου, κάθε έναν που προσπαθεί απλά να ξεπεράσει τον εαυτό του και αυτό είναι απλά μοναδικό».

Στις δύσκολες στιγμές του, εκμυστηρεύεται ότι βρήκε χρόνο για να αναλογιστεί τις ευθύνες του, κάνοντας έναν ευρύτατο απολογισμό. Με τον τρόπο αυτό είναι εφικτό να επαναφέρει κανείς την ισορροπία στο σύνολο του χαρακτήρα και στους άλλους τομείς της ζωής του, αλλά πάντα επιστρέφεις στην αναρρίχηση πιο δυνατός... έτσι ακριβώς το αποτυπώνει φραστικά και διευκρινίζει ότι «δυσκολίες δεν υπάρχουν όταν απολαμβάνεις αυτό που αγαπάς».

Και όλα κλείνουν με μια απλή ερώτηση... τι είναι εν τέλει η αναρρίχηση;

«...δύσκολο να περιοριστώ σε λέξεις... ακόμα πιο δύσκολο να εκφράσω όλα όσα αισθάνομαι γιατί υπερβαίνουν τα νοήματα των φράσεων... ας γίνουμε δίκαιοι και ας κρατήσουμε ότι υπάρχει και είναι εκεί, για να το ανακαλύψει ο καθένας μας... είναι απλά ενστικτώδες βίωμα και υπάρχει βαθιά μέσα μας από τους πρώτους βρεφικούς μήνες. Η αναρρίχηση είναι στιγμή ζωής και αυτό είναι αρκετό».

